

Elena Amat i Serrano
Regidora d'Espai Públic i Qualitat Urbana

És hora de recuperar l'espai públic

La meua mare recorda quan a l'estiu, al carrer d'Eusebi Guell, al vespre, els veïns treien les cadires al carrer i compartien experiències, xerrades i nits d'estels i jocs. També recorda que el carrer feia olor de terra mullada quan plovia i baixaven rius de color vermell. No fa gaire que els carrers eren per a les persones, però va arribar el cotxe, i les ciutats, també la nostra, van començar a modificar-se, a planificar-se i a transformar-se per donar-li la benvinguda. La ciutat es va tornar més gris. Forma part del nostre paisatge urbà veure senyals de trànsit verticals, horitzontals, semàfors i sobretot fileres i fileres de cotxes de tots colors i models aparcats als nostres carrers i

ocupant gran part de l'espai públic. No veiem portals, finestres ni aparadors: veiem cotxes. Les persones som nòmades, però hem donat massa prioritat al vehicle privat individual, a la velocitat, a "arribar i aparcar". Vivim de pressa.. Fins i tot ens sembla normal veure vehicles estacionats al carrer. Els hem regalat el nostre espai de convivència. Per sort, bufen vents de canvi. Estem en processos de transformació. Parlem de revolució energètica, del preu del petroli que puja i de la sostenibilitat. Tots som conscients que l'automòbil ha tocat sostre i que és el moment de començar a pensar en mitjans de transport més eficients, sostenibles i comunitaris. És hora de

recuperar l'espai públic per a nosaltres, per als ciutadans, per al vianant i els ciclistes; per als pares i mares, els nens i nenes; gent gran. És hora de recuperar els hàbits i anar a comprar a peu amb el carret i cistells. Hem de compartir vehicles i usar el transport públic. Hem de treure les fileres de cotxes allà on sigui possible i convertir-les en fileres d'arbres i flors. Hem de millorar les voreres, fer que els carrers siguin per a les persones. Hem de transformar el nostre paisatge urbà i la nostra mobilitat urbana. Recuperarem els valors socials de l'espai públic com a lloc de relació, de trobada i convivència. Hem de caminar i passejar, saludar el nostre veí. Farem entre tots una ciutat més amable.

Maria José Rodríguez Blázquez
Regidora de Cooperació i Solidaritat

El dret a decidir

Des de fa uns mesos, i sobretot al voltant de les darreres eleccions generals, estem assistint a una persecució política, judicial, policial i mediàtica de dones que han avortat i de professionals que practiquen interrupcions voluntàries de l'embaràs. Amb aquesta persecució, una veritable cacera de bruixes promoguda principalment per sectors fonamentalistes religiosos amb el suport dels àmbits més reaccionaris de la dreta i els seus altaveus mediàtics, s'estan violant uns drets fonamentals de les persones, com el dret a la intimitat de les dones que han avortat, en permetre que

els seus historials clínics surtin dels centres sanitaris i passin a dependències judicials. En tot aquest procés s'han fet paelles les mancances de l'actual llei de l'avortament aprovada l'any 1985. Després de 22 anys de vigència d'una llei que despenalitzava l'avortament en determinats supòsits, la seva incapacitat per garantir la protecció jurídica i mèdica de les dones i de professionals sanitaris s'ha demostrat més que sobradament. Les lleis que no connecten plenament amb la realitat i es basen en prohibicions moralistes són lleis que no tenen eficàcia i obren les portes a actuacions il·legals.

Per això des del Grup Municipal d'ICV-EUiA afirmem que tal com es recull a l'Estatut de Catalunya, les dones tenen el dret a decidir lliurement sobre el seu propi cos i la seva salut reproductiva i sexual. Reclamem una nova llei que integri l'educació sexual en l'educació obligatòria com a política bàsica de prevenció, una llei que inclogui els mitjans anticonceptius en el sistema sanitari públic, amb la qual cosa se n'asseguraria la gratuïtat, i una llei que legalitzi per fi l'avortament per lliure decisió de les dones i integrat dins de la xarxa de la sanitat pública.

Marina Lozano Illescas
Regidora

Educación y respeto contra la violencia

Son ya 24 mujeres asesinadas a manos de sus maridos en lo que llevamos de año. Dos mujeres más que en el mismo periodo del año 2007. Es intolerable una violencia de género así en nuestra sociedad de "bienestar". Es como una espiral donde se ve el principio pero no el final, es una asignatura pendiente a la que debemos hacer frente desde todos los ángulos posibles (elementos sociales, de todas las ciudadanas/os, de la sociedad civil, y las administraciones públicas). Y no tan sólo tenemos problemas de violencia domestica, ya que podríamos hablar de un sinnúmero de casos de violencia=violencia en los colegios, en las discotecas, en el fútbol, en los medios de comunicación. Es por ello que considero

que ha llegado el momento de hacer una seria reflexión y poner el acento donde corresponde. Abrir los ojos y ver que en nuestra sociedad algo no va bien, que no puede ser que las muertas se asuman como algo cotidiano, sin más. Y que año tras año, aun tomando las medidas que se consideran oportunas, el número de víctimas aumente. Por ello, desde el Partido Popular consideramos que debemos detenernos y observar que el número de muertas no disminuye, y que por lo tanto algo está fallando. Tal vez no se trata sólo de arbitrar los medios necesarios para paliar los efectos de las víctimas, ya que si de algo estoy convencida es de que debemos atajar el problema desde el trasfondo, desde la raíz y que sólo un

cambio de mentalidad, estereotipos, actitudes y valores nos llevarán a la solución final. Seguramente hará falta más tiempo para que las medidas tomadas al respecto cojan cuerpo, para que las nuevas generaciones de hombres y mujeres educadas en igualdad, convivan en un ambiente de relaciones de poder equilibradas, en las que cada sujeto disfrute de la suficiente autonomía personal y económica para poder desarrollar sus capacidades y preferencias. Por lo tanto, mediante la educación y el respeto hacia los otros, sí encontraremos un marco pacífico de convivencia que será la base de cualquier resolución de conflictos.

Marta Pedrosa Varela
Regidora

La desaceleració econòmica

L'economia ha entrat en una desaceleració que ha començat a afectar sobretot el sector de la construcció, cosa que ha incidit en la feina de molts treballadors i de petites empreses. L'altre sector més castigat comença a ser el de serveis, ja que els ciutadans i ciutadanes consumeixen menys. La disponibilitat monetària és menor, en haver-se produït un augment dels tipus d'interès. Les famílies són les que pateixen aquesta situació, ja que es troben cada vegada amb més dificultats per arribar a finals de mes a causa de l'augment del cost dels préstecs hipotecaris, perquè han perdut la feina i es troben a l'atur, per la congelació dels salaris, per l'increment dels preus

de les energies (petroli) i, de retruc, dels aliments bàsics, ... L'economia catalana és cada cop més vulnerable perquè s'ha esgotat el model de creixement dels últims anys, sostingut exclusivament en el consum i la construcció sense que s'hagi fet una política econòmica pensant en el futur. Els economistes diuen que època de crisi és època d'estalvi. Però això tan fàcil de dir és molt difícil de posar en pràctica amb els salaris actuals. CiU ha trobat a faltar un conjunt de mesures importants: l'extensió del desgravament dels 400 euros en l'IRPF a aquelles persones que cobren menys de 12.000 euros l'any, perquè en queden exclosos jubilats, viudes i

un ampli col·lectiu de treballadors; la reducció de l'impost de societats per potenciar la competitivitat de les empreses i que disminueixi l'atur; establir en un 15% l'impost de societats per a les microempreses; fixar un IVA reduït del 7% en la factura del gas i l'electricitat; mesures dirigides al sector immobiliari orientades a aportar confiança als futurs compradors per reduir els estocs d'habitatges i donar confiança als inversors, especialment els estrangers. Des de CIU no diem que no es faci front a la crisi, ans al contrari, hi donarem suport sempre que s'adoptin mesures pensant en els més febles i en els que més en pateixen les conseqüències.

Enric Garcia i Gallego
Portaveu

Ateneu 100%, 100% per a tota la ciutat

La sentència del Tribunal Suprem respecte a la propietat de l'Ateneu Santboià és una mala notícia. Després de 12 anys de contenció judicial, el Tribunal vol deixar les coses tal com estan, dona la raó a l'actual propietat, la constructora Pichuki SL, i posa contra les cordes l'actual junta de l'Ateneu i, potser, altres propietats de l'entitat, com ara l'escola Joan Bardina. La inhibició de l'antic govern municipal en el moment en què va sortir a subhasta la propietat de l'Ateneu i la manca de capacitat política durant molts anys són algunes de les causes majors de la situació que està vivint el que fou un dels punts de referència de la vida social i associativa santboiana, avui en estat d'abandonament i semiruïna.

Esquerra Republicana de Catalunya ha mantingut i manté el seu compromís per a la recuperació del 100% de l'Ateneu per a usos públics. Això implica la propietat pública, la futura cogestió amb entitats, la salvaguarda i remodelació dels espais i un pla d'usos culturals que defineixin l'Ateneu com un equipament de referència per a la ciutat, tenint en compte la seva ubicació estratègica, la connectivitat amb altres equipaments culturals del centre històric i que el seu subsòl és un espai d'alta expectativa arqueològica, tal com demostren els resultats de les excavacions del Mercadal i el testimoni de troballes als jardins, com ara una tomba romana descoberta l'any 1959. Entenem

que aquest compromís forma part de l'acord de govern per al present mandat i que cal que l'Ajuntament sigui un element actiu que desbloquegi la situació, entenent que ja no hi ha lloc per a planificacions urbanístiques a la carta, ni noves requalificacions del sòl, després que l'actual propietari bloquegés anteriors propostes i que cal abordar les possibilitats de la finca en conjunt. Esquerra Republicana de Catalunya treballarà també per a la implicació d'altres institucions en la recuperació de l'Ateneu Santboià, ja que el seu interès no és només local i pot ser un additiu important per a altres projectes de dinamització urbana i promoció cultural.

Manuel Rojas Gil
Portaveu

La semilla de la secesión

Es evidente que algo se está poniendo en marcha. Las aspiraciones separatistas de ERC se están contagiando a los demás partidos de ámbito catalán. El PSC ya pidió ser grupo parlamentario independiente del PSOE, en las Cortes Generales, para tener más capacidad de maniobra. Montilla, que tiene que demostrar que, aunque no haya nacido en Cataluña, es más catalán que La Moreneta, está facilitando las cosas. Carod Rovira puso fecha. El año 2014 será el momento de la consulta a los catalanes sobre la autodeterminación. Montilla empieza a allanar el camino con la elaboración de una Ley de Referéndum que aprobará el Parlament de Catalunya. Este gobierno autonómico está dedicando grandes esfuerzos y presupuestos a las cuestiones identitarias, a la vez que a erradicar el

castellano de la vida catalana y a recortar, cada vez más, los derechos de los castellano-parlantes. El "desafecto" de los catalanes hacia España, que dice Montilla, es pura estrategia política y una forma de coacción al Estado. Hacen declaraciones inoportunas y ofensivas y luego se quejan de la reacción ¿Por qué ese afán de victimismo? ¿Por qué los políticos nacionalistas-independentistas de Cataluña están empeñados en crear un conflicto donde no lo hay? A los ciudadanos nos preocupan la sanidad, la enseñanza, el futuro de nuestros hijos, la hipoteca o la vivienda; la degradación de algunos barrios, la corrupción, los impuestos, las multas, los bajos salarios, llenar la nevera... ¿Nos queda tiempo para tonterías? La captación de jóvenes y adolescentes y su instalación en la cultura de los agravios; la

constante reivindicación de derechos culturales, políticos y territoriales; la apelación a los sentimientos y las tradiciones, así como la manipulación histórica, forman parte de las argucias de los separatistas para conseguir sus fines. De aquí al 2014, se ejercerá en los colegios e institutos la labor de educar y manipular las mentes de nuestros escolares que, para esa fecha, serán mayores de edad y podrán votar lo que les han inculcado. Ser catalán hasta la médula y sentirse a la vez español, ¿es incompatible? Creo que no. En Ciudadanos-Partido de la Ciudadanía, no estamos por separatismos, solo nos interesan las personas y la defensa de sus derechos, sea cual sea su origen; hablen la lengua que hablen y vengan de donde vengan. Estamos en ciudadanos.santboi@gmail.com y en el teléfono 610 48 73 01.